

ELS EMPRESARIS I L'ESTAT PROPI

A partir del vertiginós procés dels 15 dies històrics entre la manifestació de l'11 de setembre i la darrera resolució del Parlament dissolt demanant una consulta sobre l'Estat Propi, s'han començat a sentir veus diverses sobre la posició de l'empresariat. Des d'amenaçes com la del grup Planeta de marxar, preocupacions contra possibles boicots repetitius, a d'altres de lògica prevenció per la incertesa, la cosa que angosta més a qui ha de preveure el futur. Crec però, que ja són molts més els que pensen que a nosaltres sols, sense trencar amb Espanya i dins Europa, ens ha d'anar molt millor.

Quan varen començar a canviar alguns empresaris? Potser en la fallida OPA de la catalana Gas Natural sobre Endesa. Des del Madrid del "*No pasarán*" i del "*Antes roja que rota*", es va fer tot el possible perquè l'empresa més emblemàtica del sector energètic espanyol no fos catalana. Es va negociar que fora alemanya amb EON i va acabar italiana amb ENEL. La percepció que no ens volien deixar participar en l'economia de primera divisió va començar a quallar. Un altre cas puntual, quan Cristina Fernández expropia a REPSOL (amb molta participació catalana) el seu 51% de YPF (i no el 17% dels inversors dels USA, que aquests tenen força). Malgrat les primeres amenaces del Sr. Rajoy, no es va aconseguir res, a l'inrevés, després d'Argentina, Bolívia va fer el mateix. Reflexió sobre l'afer. De què ens serveix estar en una entitat més gran si no ens pot defensar? Un estat que, a més, any rere any ens detrau ingressos i no aconsegueix en unes infraestructures, corredor mediterrani, autovies, port de Barcelona, vitals per l'economia de tot el país?

Estar units a un soci, Espanya, en fallida no és gaire bon negoci per l'empresariat català. Un soci que a més ha demostrat que no sap com reaccionar a les crisis. Ni a l'econòmica que des del 2008 ens angosta, ni a la de l'11 de setembre. Com no se li va ocórrer al Sr Rajoy donar llargues a la reunió del dia 20 amb el President Mas? Si s'hagués posat malalt, anat amb l'excusa de la crisi als USA o Brussel·les, ajornant el no del pacte fiscal per l'octubre, no estaríem davant la convocatòria de les eleccions més transcendents de l'història de Catalunya. Han demostrat que no tenen ni gran visió política ni econòmica. Ara només juguen amb la por, amb el no contra la il·lusió i l'esperança d'un futur millor. Ho tenen pelut.

Amenaçant que una Catalunya amb estat propi seria expulsada d'Europa (contradit fa poc per la mateixa vicepresident del parlament Europeu), quan l'endemà d'un referèndum o consulta positiva cap a l'estat propi català, el primer interessat que Catalunya formés part d'Europa seria Espanya. A l'estar a l'espai Shengen des del primer dia, el flux de mercaderies en ambdós sentits cap a Espanya, Portugal i el Marroc (tenen la frontera a Algeciras) seria l'estat Espanyol, que tindria via lliure per Saragossa o Castelló cap a La Jonquera, qui perdria més amb uns controls i taxes duaneres en ambdós sentits.

Enlloc de tenir en compte l'economia i la geografia (que ja els romans tenien present en les seves comunicacions), tornen a parlar de foradar els Pirineus aragonesos per connectar amb una França que amb les retallades que pateix, ja té difícil fer un tram a l'aire lliure Montpeller-Perpinyà, desenes de vegades més econòmic que fer túnels i noves línies des de Pau o Foix. Mai en les decisions de Madrid els criteris econòmics han passat per sobre dels polítics. Darrera prova, els pressupostos del 2012 es varen ajornar fins finals de Març per les eleccions andaluses, que contra els seus pronòstics varen perdre, i ara aquest setembre ja hem presentat els del 2013, és a dir en 6 mesos

dos pressupostos, en comptes d'un cada any!! Un país que dona mostres de poca seriositat al món mentre va pujant la prima de risc i la fugida de capitals estrangers.

Això ho ha anat copsat un empresariat català que entén que no pot perdre més competitivitat en un món global per estar unit a un soci que a més de menysprear-nos, i xuclar-nos recursos, no sap com s'han de fer les coses i les decideix sol.

Si al final de tot aquest procés, que ha de ser el més curt possible per evitar els perjudicis econòmics, resulta l'estat propi català, aquest partit Catalunya l'haurà guanyat a Espanya per un ajustat 3 a 2, i les cròniques diran que dels 3 gols catalans, 2 hauran estat en pròpia porta. Són ells principalment, amb la seva fatxenderia, les seves disputes pel poder a Madrid entre els dos partits PP i PSOE, i també dins dels mateixos aparells amb les seves caveres, etc, els que ens han abocat cap aquest procés.

Josep Pujadas Gil
Enginyer Industrial
Membre del Consell Assessor d'Osona per la Independència